

Dokumentace hřbitova Přibenice

Dokumentace hřbitova Přibenice

Stav k 31.12.2021

Projekt „Dokumentace hřbitova Přibenice“ byl realizován v roce 2021 s podporou Rady vlády pro národnostní menšiny v rámci programu Podpora implementace Evropské charty regionálních či menšinových jazyků pro rok 2021

Zpracoval Omnium Nord z. s.
URL: www.hrbitovpribenice.cz/public

URL: www.cimiterium.cz

Přibenice

Úvod

Přibenice (německy Pschibenz, Pribenz) je malá vesnice, část obce Lubenec v okrese Louny v Ústeckém kraji. Nachází se asi 5 km na východ od Lubence. V roce 1930 to byla samostatná obec s 33 domy a 178 obyvateli. V současné době zde žije 17 obyvatel a stojí 14 domů.

Původní popis obce před rokem 1945

Obcí a její částí protéká řeka Goldbach, zde nazývaná Lubenzer Bach (dnes Blšanka), která je na druhé straně zesílena řekou Leschkauer Bach. Pole na obou březích jsou úrodná, ale jen malá část z nich je rovinatá; zdaleka největší část leží na svazích s více či méně strmými břehy a je vystavena splachům při deštích. Chráněná poloha a příznivé klima umožňují pěstovat všechny druhy obilovin, největší péče je věnována chmelu a nedostatek luk musí nahradit polní pícniny.

Nahoře částečný pohled na obec; vlevo dole obchod Olbert, vpravo dole kostel Petra a Pavla.

Historie

Název vesnice je odvozen z osobního jména Přibin ve významu ves lidí Přibinových. V historických pramenech se objevuje ve tvarech: Przibenicz (1369), Przibunicz (1399), Przibinicz (okolo 1405), in Przibenicz (1381), in Przibieniczich (1413), Przibenicze (1577), u vsi Przibenicz (1656) nebo Pržibenz a Pržibenicze (1787).

První písemná zmínka o vesnici pochází z roku 1369.

Při sčítání lidu v roce 1921 zde žilo 166 obyvatel (z toho 74 mužů), z nichž bylo sedm Čechoslováků, 156 Němců a tři cizinci. Kromě jednoho člena nezjišťovaných církví se všichni hlásili k římskokatolické církvi. Podle sčítání lidu z roku 1930 měla vesnice 178 obyvatel: devět Čechoslováků, 168 Němců a jednoho cizince. Všichni byli římskými katolíky.

Na jižním okraji vesnice stojí novorománský kostel Nanebevzetí Panny Marie z druhé poloviny devatenáctého století, který není památkově chráněn a je v mimořádně havarijním stavu.

Hřbitov

Hřbitov obklopuje kostel Nanebevzetí Panny Marie. Je stejně jako kostel ve velmi špatném stavu.

Dokumentace hřbitova

V roce 2018 byl hřbitov zcela zarostlý vysokými nálety tak, že nebylo možné hřbitov projít. V letech 2019-2021 byl hřbitov dobrovolníky vyčištěn tak, že bylo možné v roce 2021 zdokumentovat náhrobky, které na hřbitově zůstaly dochované, i když v různém stádiu degradace a poničení.

Celkem bylo dohledáno, tj. vykopáno, postaveno, očištěno atd. 31 náhrobků s 20 se vyskytujícími jmény rodin. Nejvíce je na hřbitově pohřbeno příslušníků rodiny Albl, Neumann, Kleibl a Lifka. „Nejstarší“ datum úmrtí je rok 1816, kdy zemřel Josef Albl. Naopak posledním datem je rok 1956, kdy zemřela Franziska Schneck.

Na ploše hřbitova jsou pohřbeni 3 vojáci padlí v 1. světové válce. Josef Schneck padl v roce 1915. Rudolf Neumann padl v roce 1916 v Galícii a jeho bratr Josef padl v roce 1918 v Itálii.

Většina pohřbených zemřela a byla pohřbena do roku 1937. Zcela zde chybí náhrobky s datem úmrtí ve válečných letech druhé světové války.

Tři vozy sedláků rodiny Schuh před jejich branou.

Náhrobek Francisca Ludmila von Wallis und Karighmain

Na hřbitově v Příbenicích byl v rámci dokumentace nalezen a zdokumentován náhrobek, který byl pravděpodobně umístěn v původním kostele, který později ustoupil stavbě kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Jde o náhrobek ženy z šlechtického rodu Wallisů, jejíž jméno je Francisca Ludmila von Wallis und Karighmain, která zemřela 11. září 1700 ve 24 letech.

Přepis textu náhrobku:

Die Hoch Und Wohl Gebohr
Ne Freyle (F)reyle Francisca
Ludmila Freyin von
Wallis und Karichmain
Welche Devi XI Sept Anne
1700 Ihres Alters In dem
XXVIII Jahr Verschiden Der
Gott Gnadig Sein Wolle A... (?)

Rod Wallisů

Rod Wallisů byl významným šlechtickým rodem působícím v rámci habsburské monarchie, řada jeho příslušníků zastávala významné postavení v rakouské armádě, nejvyšší posty nevyjímaje.

Francisca Ludmila von Wallis byla pravděpodobně dcera Georga Ernsta von Wallis, c.k. polního podmaršálka a majitele řady statků v regionu. Rod Wallisů si vybuodoval počátkem 18. století své sídlo v nedalekých Kolečovicích na Rakovnicku.

Jako majitel Příbenic je rod Wallisů výslovně uváděn při prodeji pozůstalosti po hraběti Georgu Olivierovi von Wallis v roce 1750.

Jak došlo k pohřbu Francisy Ludmily von Wallis v roce 1700 na hřbitově v Příbenicích bohužel zatím známo není a bude předmětem dalších výzkumů.

Vzhledem k významnému postavení rodu Wallis byl zpracován krátký přehled nejvýznamnějších příslušníků rodu Wallisů, především pak starší rodové linie, tzv. kolešovické větve vč. připomenutého rodokmenu rodu.

Rod Wallisů svobodných pánů z Karighmain

Tento rod má hluboké kořeny v Irsku, kde patřil mezi nejstarší a nejvýznamnější katolické šlechtické rody. První zprávy o jeho předcích máme již z roku 1172, kdy anglický král Jindřich II. povýšil Davida Walshe na barona z Carrickmines.

Hrad Carrickmines stojí nedaleko Dublinu (dnes je to již pouze zřícenina). Prvním bezpečně jistým předkem rodu Wallisů je Theobald Walsh, který se narodil okolo roku 1445.

Na počátku 17. století byli Walshové popisováni jako početný a starobylý rod a jako významní lidé v metropolitním hrabství Dublin v Irsku, které bylo tehdy „bohaté a hojné na obilí a dobytek a obývané lidmi s honosným přístavem a oděvem“. Hrad Carrickmines byl obklopen sadem a zahradou, a pokud to bylo možné, jeho pozemky byly podrobeny orbě.

Po povstání Irů v letech 1593-1603, získali v katolickém Irsku převahu protestantští Angličané, přední irské šlechtické rody byly donuceny k emigraci.

Týkalo se to i Richarda Walshe (1583-1632) a jeho bratrů Thomase a Roberta., kteří roku 1622 Irsko museli také opustit a dostali do postavení poutníků.

Po příchodu do Německa Richard Walsch vstoupil důstojník do armády císaře Ferdinanda II. Byl nazýván „Walsh-Wallis“. Dosáhl hodnosti plukovníka a zemřel v roce 1632 na následky zranění v bitvě u Lützen.

Roku 1641 vypuklo v Ulsteru Velké irské povstání, které se rozšířilo po celé zemi. Povstalci, kteří o sobě prohlašovali, že jednají ve jméno krále Karla I. proti anglickému parlamentu v čele s Oliverem Cromwellem, vytvořili tzv. Irskou katolickou konfederaci (Irish Catholic Confederation) se sídlem v Kilkenny. Poté, co se Oliver Cromwell vypořádal s monarchií v Anglii, se roku 1649 vylodil v Irsku a do roku 1652 Konfederaci krutě potlačil. Cromwellovské tažení bylo nejkrutější válkou, jakou Irsko ve svých dějinách zažilo. Následky porážky byly pro katolíky zničující. Jestliže před rokem 1641 vlastnili (s výjimkou již dříve konfiskovaného Ulsteru) většinu půdy v zemi, nyní jim byla z velké části odebrána a přidělena protestantům. Po restauraci monarchie byly za Karla II. prováděny restituční, týkaly se však jen menší části půdy. Irsko tak zůstalo od této doby převážně v rukou protestantských statkářů.

Není jasné, jak se rod Walshů, majitelů panství Carrickmines, podílel na povstání v roce 1641, ale jako rodina se Walshové přidali na irskou stranu a dokázali, že se stali přinejmenším stejnými Iry jako oni sami. Ať už se souhlasem nebo bez souhlasu majitele, Carrickmines se stal centrem nespokojenosti v jižní části dublinského hrabství. V roce 1641 byl hrad Carrickmines, patřící Walshům, dobyt Angličany a na tři sta obránců bylo zmasakrováno, hrad byl vypálen a rozbořen.

Walshové tak zakotvili na evropské pevnině natrvalo.

Richard Walsh (otec) (1583, Carrickmines, Irsko - 11.1632, Lürtzen, Německo)
Theobald Walsh (syn) (1599, Carrickmines, Irsko - po roce 1642, Carrickmines)
Oliver Walsh (syn) (1600, Carrickmines, Irsko - 21.6.1667, Satu Mare, Rumunsko)

V roce 1622 Richard Walsh († v listopadu 1632) se svými syny Theobaldem a Olivierem opustil vlast včetně rodových panství Carrickmines v Dublinském hrabství. Zamířili do habsburské monarchie, kde všichni tři patřili od roku 1622 mezi první irské důstojníky, kteří byli přijati do vojska císaře Ferdinanda II.

Vláda anglického krále Karla I., která byla pro katolíky v Irsku příznivější, podnítila návrat Theobalda Walshe zpět do Irska, kde roku 1642 i umírá.

Richard získal hodnost plukovníka a roku 1632 byl smrtelně raněn v bitvě u Lützeny mezi císařskými vojsky pod vedením Albrechta z Valdštejna a švédskými a saskými vojsky pod vedením krále Gustava II. Adolfa.

Jeho mladší syn Olivier nadále sloužil v rakouské císařské armádě a usadil se v Rakousku natrvalo.

Oliver Walsh alias Olivier von Wallis, svobodný pán z Karighmain

1600, Carrickmines, Irsko – 21.6.1667, Satu Mare, Rumunsko

Richardovým pokračovatelem se stal jeho druhorozený syn Olivier svobodný pán z Wallis (1600-1667), který se narodil ještě v Irsku. Po otcově smrti zůstal v německých zemích a v době třicetileté války rychle postupoval po kariérním žebříčku v armádě habsburské monarchie. Vyznamenal se v bojích proti Turkům a dosáhl hodnosti generála-polního vachtmistra. Byl také dvorským válečným radou a majitelem pěšího pluku Cardona.

V roce 1642 ho císař Ferdinand II. povýšil do stavu říšských svobodných pánů a o tři roky později byl přijat českého panského stavu. Olivier 12. prosince 1651 získal český inkolát s titulem svobodného pána a hodnost komořího císaře Leopolda I. a ihned zakoupil statek Velichov u Karlových Varů. Jako projev uznání za statečnost, kterou prokázal roku 1645 u Olomouce, byl vyznamenán čestným zlatým řetězem. Později se stal velitelem pevnosti Satu Mare v Rumunsku. Zemřel 21. 6. 1667 jako velící generál na opačném břehu řeky Tisy v Rumunsku při vojenském střetu s Turky.

Olivier hrabě von Wallis, svobodný pán z Karighmain, byl zakladatelem obou pozdějších hraběcíh linií rodu, kolešovické a moravské. S manželkou Marií Magdalenou Elisabeth von Attems měl dva syny, Georga Ernsta (Jiří Arnošt, 1637-1689, zakladatel starší rodové linie, kolešovické) a Franze Ernsta (František Arnošt, 1640-1702, zakladatel mladší rodové linie, moravské).

Pozn.:

Text se dále věnuje především starší rodové linii, tzv. kolešovické, která má přímou vazbu k náhrobku nalezeném na hřbitově v Přibenicích..

Kolešovická linie rodu von Wallis

Georg Ernst von Wallis, svobodný pán z Karighmain

1637 – 6.9.1689, Mainz, Německo

Starší rodovou linii založil Georg Ernst Wallis svobodný pán z Karighmain (1637-1689), c. k. skutečný komorník. Stejně jako jeho otec si zvolil vojenskou kariéru v rakouské armádě. Nejprve ale s císařovým svolením sloužil v pluku pěší stráže dánského krále Kristiána V. a v 45 letech se vrátil do vlasti v hodnosti generál-majora. Stal se také majitelem pěšího pluku č. 47 Alt Wallis.

Za obležení Vídně Turky roku 1683 byl velitelem strategicky důležité pevnosti Ráb (Győr) v Uhrách. Poté dobyl pevnosti Szeged a Suboticu, osvobodil celou Vojvodinu a obléhal Bělehrad (při tom byl těžce raněn). 5. září 1685 byl jmenován do hodnosti generála-polního vachtmistra, 7. října 1688 byl povýšen do hodnosti polního podmaršálka. Baron zemřel 6. září 1689 při obléhání Mohuče za tzv. války o falcké dědictví.

Během své kariéry vybudoval rodový majetek v Kladsku (Kunzendorf, Alt Waltersdorf ad.), byl pánem na Velichově a Kolešovících.

Se svou manželkou Marií Magdalenou hraběnkou z Attems-Petzensteinu (1657–1712) měl několik dětí, mezi nimiž byli dva pozdější vynikající důstojníci, Georg Olivier von Wallis (1673-1744) a Franz Paul von Wallis (1678-1737).

Těmto dvěma a jejich bratrovi Johannu Hugovi byl 18. března 1706 v Laxenburgu císařem Josefem I. propůjčen hraběcí titul v rakouských a českých zemích s predikátem hrabat z Wallisu, svobodných pánů z Karighmain.

Georg Olivier von Wallis, svobodný pán z Karighmain

8.2.1673-19.12.1744, Vídeň, Rakousko

Georg Olivier hrabě Wallis byl císařský polní maršál, hlavní vojenský velitel Království obojí Sicílie a poslední správce Srbského království (habsburské korunní země).

Jako nejstarší ze tří synů Georga Ernsta von Wallis zahájil svou kariéru v 16 letech jako císařské páže společně s bratrem Františkem de Paula (1677-1737). O rok později už vstoupil do císařské armády.

Po smrti otce byli roku 1706 povýšeni do českého hraběcího stavu s titulem „hrabě Wallis, svobodný pán z Karighmain“.

V roce 1697, již v hodnosti kapitána, bojoval pod Evženem Savojským ve vítězné bitvě u Zenty. Během války o španělské dědictví sloužil v severní Itálii a roku 1707 se účastnil dobytí Neapole. Do roku 1713 se účastnil bitev ve Španělsku, dosáhl hodnosti generála-polního maršála, na konci války byl povýšen do hodnosti polního podmaršála.

V rakousko-turecké válce bojoval v letech 1716–18 opět pod velením prince Evžena savojského v bitvě u Petrovaradína a o rok později velel třem plukům a byl odeslán do Neapole. Během války čtverné aliance patřil k rakouskému vojsku na Sicílii. Během bitev o Messinu byl raněn a krátce na to byl určen guvernérem této pevnosti až do roku 1727. Od roku 1731 do roku 1734 byl guvernérem pevnosti Mohuč. V následné válce o polské následnictví bojoval v Itálii proti Francii.

Rusko-rakousko-turecká válka v letech 1736-1739 znamenala zlom v jeho kariéře. Během ní se stal nejvyšším velitelem císařských vojsk a jako takový nesl velkou odpovědnost za prohranou rozhodující bitvu u Grocky u Bělehradu v červenci 1739. Po této prohrané bitvě uzavřel s Tureckem potupný bělehradský mír, kterým císař ztratil předchozí územní zisky (Srbsko, Malé Valašsko ad.) a jeho armáda musela ustoupit za Dunaj. Mír uzavřel sám, bez souhlasu svých nadřízených nebo císaře.

Rozzlobený císař Karel VI. dal hraběte Wallise v únoru 1740 uvěznit na Špilberku a zbavit všech hodností a titulu (uvěznění byli i další generálové). Zajímavé je, že velitel Špilberku přijal hraběte Wallise s vojenskými poctami. Po smrti císaře (20.10.1740) na trůn nastoupila Marie Terezie, která hraběte po osmi měsících věznění omilostnila, propustila a vrátila mu všechny hodnosti a tituly.

Zbytek života dožil na svých panstvích, především v Kladsku a středozápadních Čechách v Kolečovicích.

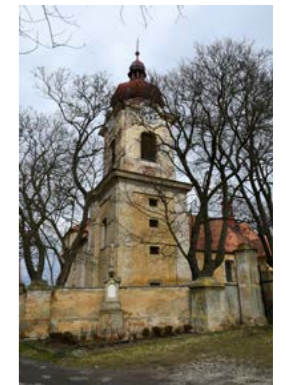
Georg Olivier a kolešovické panství

Hrabě Georg Olivier Wallis koupil v roce 1720 panství Kolečovice na Rakovnicku. V Kolečovicích nechal v roce 1724 postavit starý kolešovický zámek, pravděpodobně přestavbou staré poměrně rozsáhlé jednopatrové tvrze se šindelovou střechou, zničenou požárem. v prvních letech sem zřejmě zajížděl jen sporadicky, pokud vůbec. K trvalejšímu pobytu zavítal do Kolečovic až po návratu ze sicilské Messiny, kde v letech 1723-29 zastával funkci rakouského guvernéra.

Roku 1730 přestavěl zdejší kostel sv. Petra Pavla. Na jeho oltář věnoval kopii slavného mariánského obrazu Madonna della lettera, vyrobenou podle originálu v sicilské Messině, jako poděkování za záchranu života při obléhání Messiny roku 1719, při kterém byl těžce raněn. Věrnou kopii obrazu požehnal sám papež Benedikt XIII. a v roce 1725 byl obraz při okázalé slavnosti odevzdán kolešovickému kostelu.

Kostel tak rázem povýšil z provinčního svatostánku na frekventované mariánské poutní místo. Úmyslem Georga Oliviera Wallise bylo vybudovat kostel tak velký, „aby pojal všechny poutníky,“ dokončení tohoto předsevzetí se však nedočkal a zemřel dřív, než mohl své představy uskutečnit. Georgovi potomci nasměrovali své úsilí jinam a kostel zůstal nedokončený, dodnes mu tak mimo jiné schází jedna ze dvou plánovaných věží.

Zámek a velkostatek Kolečovice patřily Wallisům až do roku 1945.

Stephan Olivier von Wallis

19.6.1744, Kolečovice - 5.2.1832, Kolečovice

Po smrti Jiřího Oliviera Wallise roku 1744 zdědil kolešovické panství jeho syn Stephan Olivier (1744-1832), který se narodil pět měsíců před otcovou smrtí. Věnoval se správě rodového majetku a byl velmi schopný hospodář.

Vedle starého zámku v Kolečovicích nechal postavit zámek nový. Starý zámek poté sloužil pro účely bydlení a sídlo kanceláří a dílen. Nový zámek se od starého zámku liší vnitřní výzdobou, uměleckou výzdobou s mytologickými motivy a bohatým zařízením zámku, renesančního a barokního nábytku, předmětů porcelánu a skla, sbírka rytin a obrazů, zejména italských mistrů. Při zámku byl na místě bývalé obory založen zámecký park, kterému vtiskl módní podobu romantické krajiny.

Stephan Olivier byl podnikavým hospodářem a za jeho časů dosáhlo panství největšího rozkvětu. Na svém panství zakládal nové vsi a zahájil zde i těžbu uhlí. Byl vládním radou v Dolních Rakousích.

3. května 1766 se oženil s Marií Franciscou hraběnkou z Colloreda.

Rudolf Olivier von Wallis

30.7.1767 – 18.6.1833

Dědicem se stal jeho nejstarší syn Rudolf Olivier (1767-1833), pán na Kolečovicích, Petrovicích a Vysoké Libyni, c. k. komorník. V armádě dosáhl hodnosti majora a nejvyššího podkoního Království českého. Oženil se 25. října 1797 s Eleonorou hraběnkou Kollonitz.

Friedrich Olivier von Wallis

15.1.1800, Praha – 31.5.1878, Olšovice

Nejstarší syn Rudolfa Oliviera von Wallis - Friedrich Olivier (1800-1878) také sloužil v armádě a měl sedm synů a dvě dcery. S druhou manželkou Franziskou de Pauly Dorner zplodil posledního mužského člena této větve rodu Wallis a v rakouských zemích Georga von Wallis.

Ze synů Friedricha Oliviera je nutné připomenout druhorozeného syna Karla Oliviera (1837-1873), který vstoupil do armády a byl adjutantem císaře Františka Josefa I.

Jeho mladší bratr Franz Olivier (1838-1879) byl majorem husarského pluku a poté pobočníkem generálního inspektora armády arcivévody Albrechta. Nakonec byl povýšen na polního podmaršálka.

Georg von Wallis

23.4.1856, Olšovka – 13.12.1928, Vídeň

Nejmladším z bratrů a posledním z mužských potomků rodu Wallis byl hrabě Georg (1856-1928), který byl také vojákem a jako rytmistr byl vychovatelem arcivévody Otty a později (již jako kapitán) budoucího císaře Karla I. V roce 1914 byl povýšen na generál-majora v záloze a o pět let později mu ex-císař Karel I. propůjčil Řád zlatého rouna.

Dne 13. prosince 1928 zemřel ve Vídni jako poslední mužský člen rodu.

Kolečovické panství rodu Wallis

Starší rodová linie, kolešovická, se po smrti hraběte Stephana Oliviera v roce 1832 a Friedricha Oliviera roku 1878 potýkala s ekonomickými problémy způsobené rozdělením majetku mezi dědice a narušením stability rodového hospodářství.

Majetek byl rozprodán nebo pronajat, nakonec Wallisům zůstal jen zámek Kolečovice. Posledním z rodu Wallisů na Kolečovicích byla hraběnka Sofie von Wallis, provdaná baronka Ballou (1902-?). Kolečovice opustila po konfiskaci zámku v roce 1946.

Mladší rodová linie, moravská

Mladší rodová linie, moravská, pocházela od Franze Ernsta von Wallis (1640-1702), mladšího syna Oliviera von Wallis. Celý život sloužil v císařské armádě, kde dosáhl hodnosti plukovníka.

Z jeho tří synů měl další potomky jen nejstarší Franz Wenzel von Wallis (1696-1774), říšský hrabě Wallis, svobodný pán na Karighmainu. Od mládí sloužil v armádě, ve které bojoval proti Turkům a Španělsku. V roce 1724 byl povýšen na říšského hraběte. V letech 1739-1774 byl majitel pluku č. 11, který měl posádku v Praze a nakonec v armádě získal hodnost polního maršála. Roku 1765 mu byl udělen Řád zlatého rouna. Právě on koupil panství Moravské Budějovice a roku 1736 položil základy moravské domény rodu, ke kterému roku 1760 přikoupil panství Budíškovice.

Druhý nejmladší syn Franze Wenzela Olivier Remigius von Wallis (1742-1799) byl vojevůdce, jenž byl povýšen na polního podmaršálka a zemřel v červenci 1799 na následky zranění, které utrpěl v bitvě u Curychu. Založil uherskou větev rodu, která vymřela roku 1905 hrabětem Juliem von Wallis (?-1905).

Za připomínku stojí i další z bratrů Michael Johann von Wallis (1732-1798), člen řádu maltežských rytířů. Také on byl výborný voják, v armádě dosáhl hodnosti polního podmaršálka a polního zbrojmistra a byl dokonce prezidentem dvorské válečné rady. Nemocný generál Laudon ho doporučil za vrchního velitele vojsk proti Turkům. Franzovi synové dosáhli úspěšné kariéry v armádě, ale již roku 1887 tato větev vymřela hrabětem Olivierem (1821-1887).

Rod pokračoval tzv. moravskobudějovickou větví, jejím zakladatelem byl Franz Ernst Olivier von Wallis (1729-1784), nejstarší syn Franze Wenzla. Překvapivě nenásledoval vojenskou tradici svých předků, ale prosadil se ve státní správě a právu. Byl císařským radou a později místopředsedou apelačního soudu. Proslavil se obratným vedením jednání o vyhlášení patentu o snížení roboty roku 1775. Zasadil se o obnovu zemských práv Království českého a dokonce i o obnovení práv českého jazyka.

Z jeho dvou synů se stal nejvýznamnějším a pravděpodobně i nejznámějším členem rodu Wallis jeho nejstarší syn Josef Franz von Wallis (1767-1818). Stejně jako otec vstoupil do státních služeb. Stal se prezidentem apelačního soudu v Praze, od roku 1802 byl nejvyšším zemským sudím, o rok později byl jmenován hejtmanem Markrabství moravského a v letech 1805-1807 byl nejvyšším purkrabím pražským a státním a konferenčním ministrem.

V roce 1810 byl jmenován prezidentem Všeobecné dvorské rady (obdoba dnešního ministerstva financí) a byl nucen vyhlásit státní bankrot Rakouska. Obyvatelstvo těžce zkoušené válkami a nyní poškozené navíc i státním bankrotem vidělo viníka neprávem v hraběti Wallisovi. V roce 1813 císař jednoho ze svých nejvěrnějších a nejschopnějších úředníků a ministrů obětoval, odvolal ho ze všech funkcí a odebral mu všechna vyznamenání.

Nakonec mu je ale všechny musel vrátit a roku 1817 mu udělil Řád zlatého rouna a jmenoval ho prezidentem nejvyššího soudu. Hrabě ale zanedlouho zemřel, pravděpodobně na zdravotní následky psychického vypětí předchozích let.

K panství Moravské Budějovice a Budíškovice přikoupil panství Plánice, Budeč a několik dalších statků. Měl čtyři syny a dvě dcery.

Dědicem se stal nejstarší syn Maxmilián von Wallis (1791-1869), jehož syn hrabě Josef Maria (1863-1928) byl posledním mužským členem moravské větve Wallisů.

Hrabě před svou smrtí adoptoval dceru své sestry Marie (1869-1936), Annu Marii (1901-1975), manželku Rudolfa Huga starohraběte zu Salm-Raifferscheidt-Raitz, která k manželovu rodovému jménu přidala jméno Wallis. Jejich děti sídlily na zámku Budíškovice až do roku 1945, kdy byly odsunuty do Rakouska a jejich majetek by zkonfiskován.

Závěr

V rámci dokumentace hřbitova v Příbenicích byl zmapován i technický stav náhrobků a byl navržen další postup pro případnou obnovu v budoucnu. Kompletní dokumentaci je možné najít na webových stránkách projektu (www.hrbitovpribenice.cz/public).

Projekt „Dokumentace hřbitova Příbenice“ byl realizován v roce 2021 s podporou Rady vlády pro národnostní menšiny v rámci programu Podpora implementace Evropské charty regionálních či menšinových jazyků pro rok 2021

Seznam příloh

Dokumentace hřbitova Přibenice – tabulková část 1

Dokumentace hřbitova Přibenice – tabulková část 2

Schéma hřbitova s vyznačením polohy náhrobků

Rodokmen rodu Wallis

Hřbitov Přibenice
Dokumentace hřbitova k 31.12.2021

Projekt "Dokumentace hřbitova Přibenice" byl realizován v roce 2021 s podporou Rady vlády pro národnostní menšiny v rámci programu Podpora implementace Evropské charty regionálních či menšinových jazyků pro rok 2021

Lokalizace			Identifikace pohřbeného									Upřesnění			
Sekce	Číslo	Pom.č.	Familie	Příjmení	Rozená	Jméno	Datum narození	Datum úmrtí	Věk	Rok narození	Rok úmrtí	Národnost	Povolání	Originální nápis	Přepis
Zeď	1	1	Heinz	Heinz		Franzi	12.07.1910	29.03.1918	8	1910	1918	německá			
Zeď	1	1	Heinz	Heinz		Franzi	07.03.1851	07.11.1921	70	1851	1921	německá			
Zeď	1	1	Heinz	Heinz		Karoline	29.04.1854	27.05.1933	79	1854	1933	německá			
Zeď	2	2	Wanarek	Wanarek		Wenzel	20.06.1865	01.08.1919	54	1865	1919	německá	Schmiedemeister / kovář	Schmiedemeister aus Pribenz	Kovář z Přibenic
Plocha	3	3	Neumann	Neumann		Josef		12.11.1919	56	1863	1919	německá			
Plocha	3	3	Neumann	Neumann		Theresia		25.01.1919	55	1864	1919	německá		dessen Gattin	jeho manželka
Plocha	3	3	Neumann	Neumann		Josef		26.07.1918	28	1890	1918	německá	voják	gefall. in Italien	padl v Itálii
Plocha	3	3	Neumann	Neumann		Rudolf		06.10.1916	25	1891	1916	německá	voják	gefall. in Galizien	padl v Galicii
U zdi	4	4	Chwoik...	Chwoik...		Anna	26.07.1860	04.12.1934	74	1860	1934	německá			
Plocha	5	5	Heinz									německá			
Plocha	6	6	Tropsch	Tropsch		Karl	02.04.1853	12.01.1937	84	1853	1937	německá			
Plocha	6	6	Tropsch	Tropsch		Anna	15.06.1855	06.04.1939	84	1855	1939	německá			
Plocha	7	7	-												
U zdi	8	8	Wölflick	Wölflick		Anton			53			německá		aus Mokotill N-9	z Mukoděl č. 9
Plocha	9	9	-												
Plocha	10	10	-									německá			
Plocha	11	11	Albl	Albl		Josef	14.09.1816	12.11.1890	74	1816	1890	německá		aus Mokotill	
Plocha	11	11	Albl	Albl		Theresia	21.03.1820	26.06.1899	79	1820	1899	německá		Dessen Gattin	jeho manželka
Plocha	11	11	Albl	Albl		Franz	17.10.1879	10.07.1891	12	1879	1891	německá		Deren Enkel	jejich vnuk
Plocha	12	12	Albl	Albl		Anna	20.01.1850	28.03.1901	51	1850	1901	německá		aus Mokotill No 22	Z Mukoděl čp. 22
Plocha	13	13	Wundratz	Wundratz		Franz		17.03.1898	80	1818	1898	německá		aus Mukotill	z Mukojed
Plocha	14	14	Albl	Albl		Franz	14.10.1849	22.07.1912	63	1849	1912	německá	Wirtschaftsbesitzer, vlastník hospodářství	aus Mokotill Nr. 14	z Mukojed čp. 14
Plocha	14	14	Albl	Albl		Marie	23.10.1892	26.05.1896	4	1892	1896	německá		dessen Kinder	jeho děti
Plocha	14	14	Albl	Albl		Victorin	20.09.1894	08.10.1908	14	1894	1908	německá		dessen Kinder	jeho děti
Plocha	14	14	Albl	Albl		Poldi	15.02.1891	05.12.1908	17	1891	1908	německá		dessen Kinder	jeho děti
Plocha	14	14	Albl	Albl		Franzi	05.09.1898	03.12.1909	11	1898	1909	německá		dessen Kinder	jeho děti
Plocha	15	15	Tropsch	Tropsch		Rudolf	09.05.1879	24.07.1937	40	1897	1937	německá			
Plocha	16	16	Blomer	Blomer		Anton	07.07.1849	14.10.1924	75	1849	1924	německá			
Plocha	16	16	Blomer	Blomer		Franz	04.12.1893	13.10.1926	33	1893	1926	německá			
Plocha	17	17	-												
Plocha	18	18	Schneck	Schneck		Rudolf			50	1876	1926	německá		Hier ruhen unsere lieben Eltern	Zde odpočívají naši drazí rodiče
Plocha	18	18	Schneck	Schneck	Horek	Franziska			74	1882	1956	německá		Hier ruhen unsere lieben Eltern	Zde odpočívají naši drazí rodiče
U zdi	19	19	Freyin	Freyin von Wallis u. Karighmain		Francisca Ludmila					1700	německá			
Plocha	20	20	Schneck	Schneck		Franz		17.11.1915	19	1896	1915	německá		unser unvergessl. Sohn u. Bruder	náš nezapomenutelný syn a bratr
Plocha	20	20	Schneck	Schneck		Josef		25.03.1915	22	1893	1915	německá	voják	Fern der Heimat starb den Heldentod ür Kaiser u. Vaterland unser unvergessl. Sohn u. Bruder	daleko od domova zemřel hrdinskou smrtí za císaře a vlast náš nezapomenutelný syn a bratr
Plocha	21	21	Lifka	Lifka		Karl		26.12.1869	10	1859	1869	německá			
Plocha	21	21	Lifka	Lifka		Barbara		...10.1872	7	1865	1872	německá			
Plocha	22	22	Lifka	Lifka		Karl		01.03.1879	49	1830	1879	německá			
Plocha	22	22	Lifka	Lifka		Barbara		08.10.1924	85	1839	1924	německá			
Plocha	23	23	Hyna	Hyna		Klara		19.04.1912	57	1855	1912	německá		aus Tschenschitz	z Černčic
Plocha	23	23	Hyna	Stark		Franz		24.03.1896	61	1835	1896	německá		aus Przibenz	z Přibenic
Plocha	24	24	Laurer	Laurer		Adolf		13.05.1884	38	1846	1884	německá			
Plocha	25	25	Guhl	Guhl		Franz		02.11.1913	64	1849	1913	německá			
Plocha	25	25	Guhl	Guhl		Marie		24.03.1936	74	1862	1936	německá			
Plocha	26	26	Kleibl	Kleibl		Franz		06.04.1888	38	1850	1888	německá			
Plocha	26	26	Kleibl	Kleibl		Milada						německá		und Kinder	a dítě
Plocha	26	26	Kleibl	Kleibl		Anna						německá		ind Kinder	a dítě
Plocha	26	26	Kleibl	Grotzz		Martin		31.05.1894	30	1864	1894	německá			
Plocha	27	27	Nahr									německá		Nro 32.	čp. 32
Plocha	28	28	Kleisl									německá		Nro 29.	čp. 29
Plocha	29	29										německá			
Plocha	30	30	Grübl	Grübl		Karl		23.03.1936	90	1846	1936	německá	Altbauer	Altbauer in Mokotill	rolník v Mukodělich
Plocha	31	31	Schneck	Schneck		Anna		10.04.1901	78	1823	1901	německá			

Hřbitov Příbenice

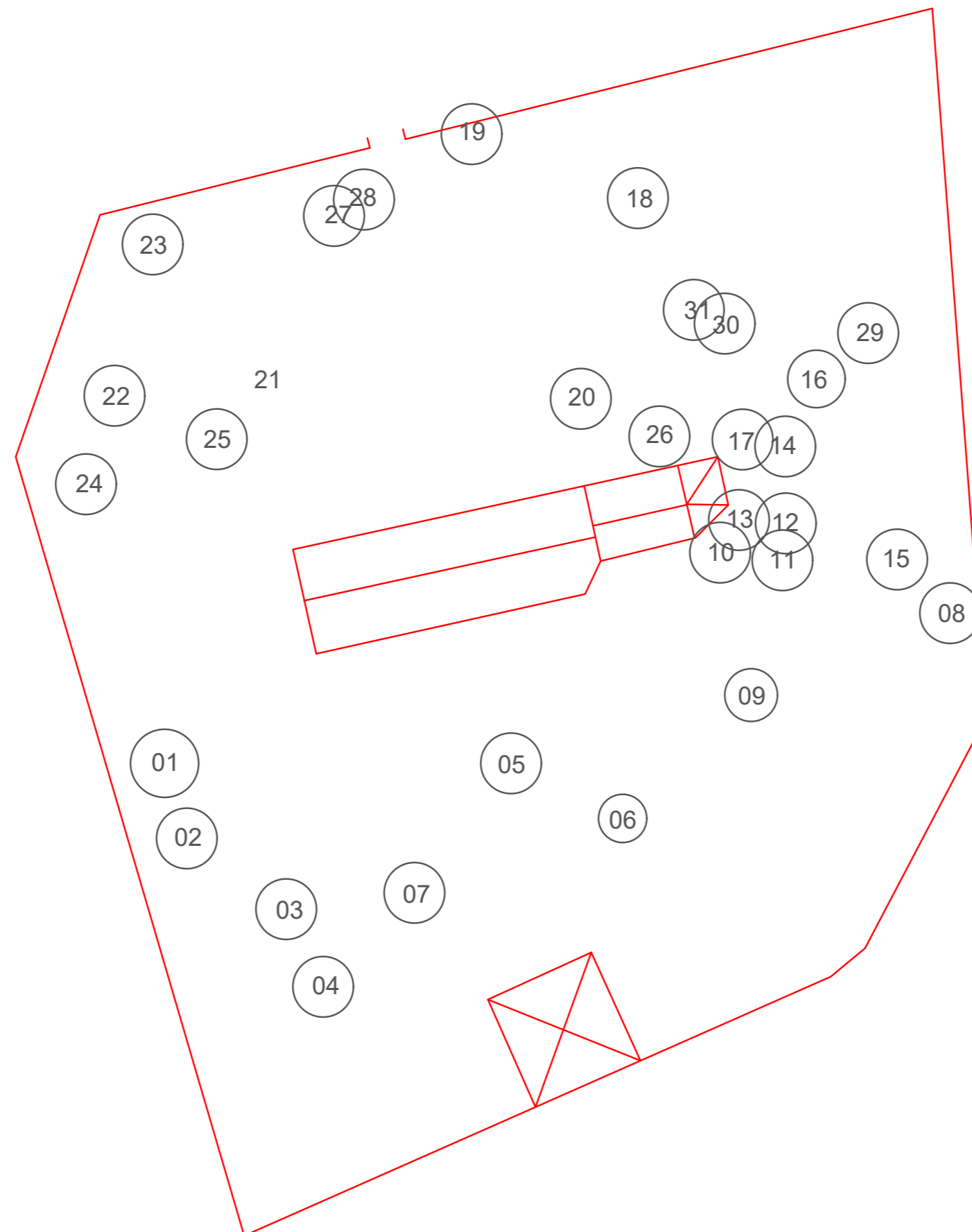
Dokumentace hřbitova k 31.12.2021

Projekt "Dokumentace hřbitova Příbenice" byl realizován v roce 2021 s podporou Rady vlády pro národnostní menšiny v rámci programu Podpora implementace Evropské charty regionálních či menšinových jazyků pro rok 2021

Lokalizace				Hodnotný náhrobek:					Typ a stav náhrobku					Poznámka	
Sekce	Číslo	Pom.č.	Familie	Osoba	Arch.	Nápis	Vojenský	Kněžský	Náhrobek / hrobka	Typ	Stav	Materiál	Pozice		Návrh řešení
Zed'	1	1	Heinz						Hrobka u zdi	Hrobka	Rozpadlá, otevřená	Teracco	U zdi	Uzavřít, upevnit náhrobek a nápisové desky	
Zed'	1	1	Heinz						Hrobka u zdi	Hrobka	Rozpadlá, otevřená	Teracco	U zdi	Uzavřít, upevnit náhrobek a nápisové desky	
Zed'	1	1	Heinz						Hrobka u zdi	Hrobka	Rozpadlá, otevřená	Teracco	U zdi	Uzavřít, upevnit náhrobek a nápisové desky	
Zed'	2	2	Wanarek						Náhrobek	Hrob	Povalený	Pískovec	U zdi	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	3	3	Neumann						Náhrobek	Hrob	Povalený	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	3	3	Neumann						Náhrobek	Hrob	Povalený	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	3	3	Neumann				ano		Náhrobek	Hrob	Povalený	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
U zdi	4	4	Chwoik...						Deska	Deska	Rozbitá	Sklo	U zdi	Přípevnit na zed'	
Plocha	5	5	Heinz						Náhrobek	Hrob	Povalený	Žula	Plocha	Očištění, upevnit desku	
Plocha	6	6	Tropsch						Náhrobek	Hrob	Povalený	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	6	6	Tropsch						Náhrobek	Hrob	Povalený	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	7	7	-						Náhrobek	Hrob	Odstraněná deska	Teracco	Plocha	Očištění	
U zdi	8	8	Wölflick						Náhrobek	Hrob	Povalený	Žula	U zdi	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	9	9	-						Náhrobek	Pilíř s křížem	Povalený, odstraněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy	
Plocha	10	10	-						Náhrobek	Pilíř se sochou	Povalený, odstraněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy	
Plocha	11	11	Albl						Náhrobek	Náhrobek s deskou	Povalený, uvolněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, upevnění desky	
Plocha	11	11	Albl						Náhrobek	Náhrobek s deskou	Povalený, uvolněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, upevnění desky	
Plocha	11	11	Albl						Náhrobek	Náhrobek s deskou	Povalený, uvolněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, upevnění desky	
Plocha	11	11	Albl						Náhrobek	Náhrobek s deskou	Povalený, uvolněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, upevnění desky	
Plocha	12	12	Albl						Náhrobek	Náhrobek s deskou	Povalený, uvolněná deska	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, upevnění desky	
Plocha	13	13	Wundratz						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	14	14	Albl						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	14	14	Albl						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	14	14	Albl						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	14	14	Albl						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	14	14	Albl						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	15	15	Tropsch						Náhrobek	Náhrobek	Povalený, rozlomený	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	16	16	Blomer						Náhrobek	Náhrobek	Povalená, uvolněná deska	Žula	Plocha	Upevnění na zed', chybí pilíř	
Plocha	16	16	Blomer						Náhrobek	Náhrobek	Povalená, uvolněná deska	Žula	Plocha	Upevnění na zed', chybí pilíř	
Plocha	17	17	-						Náhrobek	Náhrobek	Povalený, napadený	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	nečitelný
Plocha	18	18	Schneck						Náhrobek	Náhrobek	Povalený, uražený roh	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	18	18	Schneck						Náhrobek	Náhrobek	Povalený, uražený roh	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
U zdi	19	19	Freyin						Epitafní deska	Epitafní deska	Uvolněná ze zdi	Pískovec	Zed'	Upevnění, zpevnění napuštěním, hydrofobizace	
Plocha	20	20	Schneck						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha		
Plocha	20	20	Schneck				ano		Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Žula	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	21	21	Lifka						Náhrobek	Náhrobek	Povalený, rozlámáný, napadený	Pískovec	Plocha	Očištění, zpevnění, vytmelení, obnova nápisů	
Plocha	21	21	Lifka						Náhrobek	Náhrobek	Povalený, rozlámáný, napadený	Pískovec	Plocha	Očištění, zpevnění, vytmelení, obnova nápisů	
Plocha	22	22	Lifka						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	22	22	Lifka						Náhrobek	Náhrobek	Povalený	Teracco	Plocha	Narovnání, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	23	23	Hyna						Náhrobek	Náhrobek	Uložený kříž	Pískovec	Plocha	Očištění, vyspárování, obnova nápisů	
Plocha	23	23	Hyna						Náhrobek	Náhrobek	Uložený kříž	Pískovec	Plocha	Očištění, vyspárování, obnova nápisů	
Plocha	24	24	Laurer						Náhrobek	Náhrobek	Popraskaný, ulomený kříž	Pískovec	Plocha	Slepení, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	25	25	Guhl						Náhrobek	Náhrobek	Povalené části	Žula	Plocha	Spárování, očištění, obnova nápisů, dolepení částí	
Plocha	25	25	Guhl						Náhrobek	Náhrobek	Povalené části	Žula	Plocha	Spárování, očištění, obnova nápisů, dolepení částí	
Plocha	26	26	Kleibl						Náhrobek	Náhrobek	Napadený, chybí části	Pískovec	Plocha	Očištění, obnova nápisů, základy, narovnání	
Plocha	26	26	Kleibl						Náhrobek	Náhrobek	Napadený, chybí části	Pískovec	Plocha	Očištění, obnova nápisů, základy, narovnání	
Plocha	26	26	Kleibl						Náhrobek	Náhrobek	Napadený, chybí části	Pískovec	Plocha	Očištění, obnova nápisů, základy, narovnání	
Plocha	26	26	Kleibl						Náhrobek	Náhrobek	Napadený, chybí části	Pískovec	Plocha	Očištění, obnova nápisů, základy, narovnání	
Plocha	27	27	Nahr						Náhrobek	Náhrobek	Napadený, chybí části	Pískovec	Plocha	Slepení, očištění, základy, obnova nápisů	
Plocha	28	28	Kleisl						Náhrobek	Náhrobek	Popraskaný, ulomený kříž	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, dotmelení, obnova nápisů, hydrofobizace	
Plocha	29	29							Náhrobek	Náhrobek se sochou	Napadený, chybí části	Pískovec	Plocha	Narovnání, očištění, základy, dotmelení, hydrofobizace	
Plocha	30	30	Grübl						Náhrobek	Deska	Rozlámáná	Sklo	Plocha	Slepení, umístění na zed'	
Plocha	31	31	Schneck						Náhrobek	Náhrobek s plastí	Povalená, uvolněná deska	Umělý kámen	Plocha	Narovnání, očištění, základy, dotmelení, hydrofobizace	

Hřbitov Příbenice

Schéma nálezů - náhrobky s identifikací pohřbených

ROD HRABAT Z WALLIS, SVOBODNÝCH PÁNŮ Z KARIGHM.

